

rep.nr.

2012/915

ARBEIDSHOF TE BRUSSEL

ARREST

OPENBARE TERECHTZITTING VAN 30 MAART 2012

3 e KAMER

ARBEIDSRECHT - arbeidsovereenkomst bediende
tegensprekelijk
definitief

In de zaak:

WARMINSKO-MAZURSKA VOIVODESHIP (REGIO WARMIA EN MAZURY), vertegenwoordigd door haar regering, in de persoon van de Maarschalk van de Regio, met burelen te 10-508 OLSZTYN (Polen), Ul. Mickiewicza 21-23, woonstkiezend bij haar raadsman Mr. LUYCKX Christiaan, met kantoor te 1000 BRUSSEL, Antoine Dansaertstraat 92, appellante,
vertegenwoordigd door mr. GHYSELINCK Ward loco mr. LUYCKX Christiaan, advocaat te 1000 BRUSSEL, Antoine Dansaertstraat 92.

Tegen:

K ... I
geïntimeerde,
vertegenwoordigd door mr. SIMEONS Veerle, advocaat te 1080 BRUSSEL, Schoonslaapsterstraat 29 b1.

*

Na beraad, spreekt het Arbeidshof te Brussel het hiernavolgend arrest uit:

Gelet op de stukken van rechtspleging, inzonderheid:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken op tegenspraak op 28 juni 2011 door de arbeidsrechtbank te Brussel, 23^e kamer (A.R. 10/246/A),
- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van dit hof op 26 oktober 2011,
- de conclusies voor de appellante, neergelegd ter griffie op 5 december 2011,

- de conclusie voor de geïntimeerde, neergelegd ter griffie op 18 november 2011,
- de voorgelegde stukken.

*

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet tijdens de openbare terechtzitting van 2 maart 2012, waarna de debatten werden gesloten, de zaak in beraad werd genomen en voor uitspraak werd gesteld op heden.

*

I. FEITEN

Op 17 november 2003 sloten de Maarschalk van de 'Warminsko – Mazurska Voivodship' (Regio Warmia – Mazury, hierna genoemd de Regio) en mevrouw K een arbeidsovereenkomst waarin werd voorzien dat mevrouw K vanaf 14 november 2003 aangeworven werd als directeur van de budgettaire eenheid 'kantoor van de Regio te Brussel'.

Deze arbeidsovereenkomst bepaalde dat voor alles wat niet geregeld werd door de overeenkomst, het Poolse recht van toepassing zou zijn, evenwel met eerbiediging van het Belgische recht.

Met brief van 31 maart 2009 beëindigde de Maarschalk de arbeidsovereenkomst met een opzeggingstermijn van drie maanden, die een einde nam op 31 juli 2009. Deze beëindiging gebeurde op basis van een besluit van de Regionale raad van Warmia Mazury, die aan de Maarschalk hiertoe volmacht gaf, en op briefpapier van het kantoor van de Regio te Brussel.

Deze brief werd op 23 of 24 april 2009 overhandigd aan mevrouw K.

Met aangetekende brief van 27 april 2009 aan de Maarschalk betwistte mevrouw K het ontslag en de gegeven motieven.

Met aangetekende brief van dezelfde 27 april 2009 aan het kantoor van de Regio in Brussel in Brussel en met aangetekende brief van dezelfde datum doch verzonden op 28 april 2009 aan de Regio in Polen, meldde de vakorganisatie van mevrouw K dat de opzeggingsbrief die overhandigd werd op 23 april 2009 absoluut nietig was daar hij niet aangetekend werd verzonden of betekend met gerechtsdeurwaardersexploot. Aldus werd de arbeidsovereenkomst door de Regio beëindigd zonder naleving van een opzeggingstermijn, en maakte de vakorganisatie aanspraak op betaling van een opzeggingsvergoeding gelijk aan acht maanden loon, het loon voor twee feestdagen na het einde van de overeenkomst en een pro rata eindejaarspremie.

Met E-mail van 27 april 2009 meldde mevrouw K aan het secretariaat van de Maarschalk dat zij vanaf voornoemde datum niet meer zou komen werken (in de vertaling van mevrouw K luidt dit als 'zich niet meer zal aanbieden op het werk', in

de Franse vertaling van de Regio, vrij vertaald door het arbeidshof, wordt gewag gemaakt van 'zal niet meer werken in de kantoren van de regio').

Hierop antwoordde het secretariaat van de Maarschalk met E-mail van 30 april 2009 dat deze het er mee eens was de arbeidsovereenkomst op 27 april 2009 te beëindigen, althans in de vertaling van mevrouw K. In de Franse vertaling van hetzelfde bericht, vrij vertaald door het arbeidshof wordt gesteld dat de Maarschalk de beëindiging ('résiliation') van de arbeidsovereenkomst vanaf 27 april 2009 aanvaardde.

Met brief van 11 mei 2009 meldde de Maarschalk aan mevrouw K. nogmaals' dat, in antwoord op E-mail van mevrouw K. van 27 april 2009, de arbeidsovereenkomst tussen haar en het kantoor van de Regio te Brussel in onderling overleg werd beëindigd, en dat bijgevolg de ontbinding van de arbeidsovereenkomst met brief van 31 maart 2009 zonder grondslag was geworden.

Met brief van 20 mei 2009 stelde de Maarschalk dat mevrouw K. recht had op een vergoeding voor zes niet opgenomen vakantiedagen in 2009.

Met aangetekende brieven van 29 mei 2009 aan de Regio in Polen en het kantoor van de regio in Brussel herhaalde de vakorganisatie van mevrouw K. de reeds gestelde vorderingen.

Na tussenkomst van de inspectie sociale wetten ontving mevrouw K. betaling van haar loon voor de maand april 2009 en van het vakantiegeld. Tevens zou de werkgever in januari 2010 de eindejaarspremie betalen.

II. RECHTSPLEGING

a.-

Met verzoekschrift, neergelegd ter griffie van de Arbeidsrechtbank te Brussel op 6 januari 2010 vorderde mevrouw K. betaling door de Warminsko – Mazurska Voivodeship, met zetel in Polen en met benaming in België 'Regional Office of Warmia', met vestiging in Brussel, van volgende bedragen:

44.934,23 EUR opzeggingsvergoeding
422,89 EUR achterstal feestdagenloon
64,71 EUR vakantiegeld feestdagenloon
1.924,30 EUR eindejaarspremie
295,19 EUR vakantiegeld eindejaarspremie
17.710,04 EUR vertrekvakantiegeld
205,24 EUR loonachterstal april 2009
31,48 EUR vakantiegeld loonachterstal april 2009
1.000,00 EUR provisioneel schadevergoeding wegens wijze van ontslag

Te vermeerderen met de verwijls- en de gerechtelijke intrest aan de wettelijke intrestvoet vanaf de datum van het ontslag, bepaald op 23 april 2009, tot aan de dag van de volledige betaling.

Zij vorderde tevens afgifte van sociale documenten onder verbeurte van een dwangsom, de veroordeling van de gedaagde partij tot de kosten van het geding met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding, en de voorlopige uitvoerbaarheid van het vonnis zonder enige reserve.

b.-

Met conclusie, neergelegd ter griffie van de arbeidsrechtbank op 17 januari 2011, paste mevrouw K de gevorderde bedragen als volgt aan:

45.251,57 EUR opzeggingsvergoeding
422,89 EUR achterstal feestdagenloon
64,71 EUR vakantiegeld feestdagenloon
1.924,30 EUR eindejaarspremie
295,19 EUR vakantiegeld eindejaarspremie
205,24 EUR loonachterstal april 2009
31,48 EUR vakantiegeld loonachterstal april 2009
629,76 EUR vakantiegeld op jaarlijkse premie
1.000,00 EUR provisioneel schadevergoeding wegens wijze van ontslag

Te verminderen met een netto bedrag van 124,15 EUR, betaald op 9 november 2009.

c.-

Met vonnis van 28 juni 2011 verklaarde de arbeidsrechtbank de vordering ontvankelijk en grotendeels gegrond. Zij veroordeelde de Regio tot betaling aan mevrouw K van volgende bedragen:

45.251,57 EUR opzeggingsvergoeding
422,89 EUR achterstal feestdagenloon
64,71 EUR vakantiegeld feestdagenloon
1.924,30 EUR eindejaarspremie
295,19 EUR vakantiegeld eindejaarspremie
205,24 EUR loonachterstal april 2009
31,48 EUR vakantiegeld loonachterstal april 2009
629,76 EUR vakantiegeld op jaarlijkse premie

Te verminderen met een netto bedrag van 124,15 EUR betaald op 9 november 2009, en te vermeerderen met de verwijls- en de gerechtelijke intrest.

De Regio werd veroordeeld tot afgifte van een aantal sociale documenten en tot de kosten van het geding.

d.-

Het vonnis werd betekend op 13 oktober 2011.

e.-

Met verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Arbeidshof te Brussel op 26 oktober 2011, tekende de Regio hoger beroep aan. Zij vorderde dat het arbeidshof het bestreden vonnis zou hervormen en de oorspronkelijke vordering van mevrouw K onontvankelijk en in ondergeschikte orde ongegrond te verklaren, met verwijzing van mevrouw K in de kosten van beide aanleggen.

f.-

In haar beroepsconclusie, neergelegd ter griffie van het arbeidshof op 18 november 2011, vordert mevrouw K weliswaar dat het vonnis van de arbeidsrechtbank zou worden bevestigd, doch in de conclusie zelf wordt de 'schadevergoeding wegens

wijze van ontslag', provisioneel begroot op 1.000 EUR, hernomen in de gevorderde bedragen, wat beschouwd moet worden als een impliciet incidenteel beroep.

III. ONTVANKELIJKHEID VAN HET HOGER BEROEP

Het hoger beroep en het incidenteel beroep werden tijdig en met een naar de vorm regelmatige akte ingesteld, zodat ze ontvankelijk zijn.

IV. BEOORDELING

A. Het hoofdberoep

1. Ontvankelijkheid van het inleidend verzoekschrift

Met toepassing van artikel 704 § 1 Ger. W. kunnen hoofdvorderingen voor de arbeidsrechtbank worden ingeleid bij verzoekschrift op tegenspraak, overeenkomstig de artikels 1034bis tot 1034sexies Ger.W.

Artikel 1034ter 3° Ger.W. bepaalt dat het verzoekschrift op straffe van nietigheid vermeldt, de naam, de woonplaats en, in voorkomend geval, de hoedanigheid van de persoon die moet worden opgeroepen.

Voor de bepaling van de identiteit van rechtspersonen moet rekening worden gehouden met artikel 703 Ger.W., zodat in het verzoekschrift vermeld moeten worden, de benaming, hun rechtskarakter en hun maatschappelijke zetel.

Deze regel geldt voor alle rechtspersonen.
(vgl. Cass. 23 april 1999, Arr. Cass. 1999, nr. 145)

Het verzoekschrift, neergelegd ter griffie van de arbeidsrechtbank op 6 januari 2010, waarmee deze betwisting werd ingeleid vermeldt wel degelijk de identiteit van de op te roepen rechtspersoon, met inbegrip van de zetel van de Regio in Polen.

Probleem dat zich hierbij stelt is dat tevens opgave werd gedaan van een adres in België, waar de Regio werd opgeroepen om te verschijnen voor de arbeidsrechtbank.

Naar het oordeel van het arbeidshof wordt niet op afdoende wijze aangetoond dat het in België aangeduide adres beschouwd kan worden als een zetel van de Regio zelf, minstens bestaat hieromtrent onduidelijkheid.

In die omstandigheden moet worden geconcludeerd dat het inleidend verzoekschrift niet beantwoordt aan de door artikel 1034ter 3° Ger.W. gestelde vereisten.

De vraag is echter of dit leidt tot de nietigheid van het inleidend verzoekschrift.

Artikel 861 Ger.W. bepaalt dat de rechter een proceshandeling alleen dan nietig kan verklaren, indien het aangeklaagde verzuim of de aangeklaagde onregelmatigheid de belangen schaadt van de partij die de exceptie opwerpt.

Het bestaan van belangenschade in de zin van voornoemd artikel onderstelt dat de partij die de exceptie opwerpt, door het verzuim of de onregelmatigheid haar rechten

in het geding redelijkerwijze niet of niet volledig heeft kunnen laten gelden binnen de normale procesgang.

(vgl. Cass. 8 september 2008, TBBR 2010, 137)

De Regio toont niet aan op welke wijze haar belangen werden geschaad; in het bijzonder blijkt uit het door de Regio gevoerde verweer zelf dat zij haar rechten wel degelijk heeft kunnen doen gelden binnen de normale procesgang.

De Regio betwist de toepassing van de regel van artikel 861 Ger.W. enkel door te stellen dat zij in de procedure verschenen is onder alle voorbehoud en slechts in ondergeschikte orde haar standpunt heeft uiteengezet.

Dat de Regio dergelijk voorbehoud zou hebben geformuleerd, blijkt niet uit enig stuk uit het rechtsplegingsdossier.

Het was dan ook terecht dat de arbeidsrechtbank het inleidend verzoekschrift niet nietig verklaarde.

2. De omstandigheden van de beëindiging van de arbeidsovereenkomst

a.-

Thans staat niet langer ter discussie dat op de arbeidsovereenkomst het Belgische recht dient te worden toegepast.

Artikel 37 § 1 vierde lid van de Arbeidsovereenkomstenwet bepaalt:

“Indien de opzegging uitgaat van de werkgever, kan de kennisgeving van de opzegging, op straffe van nietigheid enkel geschieden hetzij bij een ter post aangetekende brief die uitwerking heeft de derde werkdag na de datum van verzending, hetzij bij gerechtsdeurwaardersexploot, met dien verstande dat de werknemer die nietigheid niet kan dekken en dat ze door de rechter van ambtswege wordt vastgesteld.”

De (absolute) nietigheid van de opzegging tast de geldigheid van het ontslag niet aan.

(vgl. Cass. 14 december 1992, J.T.T. 1993, 226, noot D. Votquenne; Cass. 6 januari 1997, J.T.T. 1997, 119; Cass. 12 oktober 1998, R.W. 1998-99, 1351, noot)

Wanneer het ontslag gepaard gaat met een nietige opzegging, is er geen geldig uitgedrukte termijn voorhanden, zodat de arbeidsovereenkomst onmiddellijk wordt beëindigd, zelfs wanneer de ontslagbrief een latere datum vermeldt.

(vgl. Cass. 11 april 2005, Cass. 25 april 2005 en Cass. 30 mei 2005, NjW 2005, 1026, noot G. De Maeseneire en T. Beckers; Cass. 28 januari 2008, J.T.T. 2008, 239, noot)

In voorliggende betwisting heeft de vakorganisatie van mevrouw K onmiddellijk na de kennisgeving van de opzegging op 23 of 24 april 2009, vastgesteld dat de arbeidsovereenkomst onregelmatig was beëindigd en een opzeggingsvergoeding gevorderd.

Inderdaad meldde de vakorganisatie met aangetekende brief van 27 april 2009 aan het kantoor van de Regio in Brussel in Brussel en met aangetekende brief van dezelfde datum doch verzonden op 28 april 2009 aan de Regio in Polen, dat de

opzeggingsbrief die overhandigd werd op 23 april 2009 absoluut nietig was daar hij niet aangetekend werd verzonden of betekend met gerechtsdeurwaardersexploot, zodat de arbeidsovereenkomst door de Regio beëindigd werd zonder naleving van een opzeggingstermijn, en maakte de vakorganisatie aanspraak op betaling van onder andere een opzeggingsvergoeding gelijk aan acht maanden loon.

b.-

Ten onrechte argumenteert de Regio dat de arbeidsovereenkomst na de nietige opzegging in onderling akkoord werd beëindigd.

De Regio meent deze beëindiging in onderling akkoord te kunnen afleiden uit de E-mail van mevrouw K van 27 april 2009 aan het secretariaat van de Maarschalk en het antwoord van dit secretariaat van 30 april 2009.

Met E-mail van 27 april 2009 meldde mevrouw K aan het secretariaat van de Maarschalk dat zij vanaf voornoemde datum niet meer zou komen werken (in de vertaling van mevrouw K luidt dit als 'zich niet meer zal aanbieden op het werk', in de Franse vertaling van de Regio, vrij vertaald door het arbeidshof, wordt gewag gemaakt van 'zal niet meer werken in de kantoren van de regio').

Hierop antwoordde het secretariaat van de Maarschalk met E-mail van 30 april 2009 dat deze het er mee eens was de arbeidsovereenkomst op 27 april 2009 te beëindigen, althans in de vertaling van mevrouw K. In de Franse vertaling van hetzelfde bericht, vrij vertaald door het arbeidshof wordt gesteld dat de Maarschalk de beëindiging ('résiliation') van de arbeidsovereenkomst vanaf 27 april 2009 aanvaardde.

Opdat sprake zou kunnen zijn van een beëindiging in onderling akkoord moet minstens vast staan dat beide partijen ondubbelzinnig de bedoeling hadden de arbeidsovereenkomst in onderling akkoord te beëindigen.

Uit de E-mail van mevrouw K van 27 april 2009 kan niet op ondubbelzinnige wijze worden afgeleid dat zij de bedoeling had de arbeidsovereenkomst in onderling akkoord te beëindigen. Deze E-mail dient inderdaad samengelezen te worden met de aangetekende brieven die de vakorganisatie van mevrouw K op dezelfde dag verzond aan de Regio en het kantoor van de Regio in Brussel, waarin de onmiddellijke beëindiging van de arbeidsovereenkomst na absoluut nietige opzegging werd vastgesteld. Het bericht van mevrouw K is in die zin geen ondubbelzinnig voorstel tot beëindiging van de arbeidsovereenkomst in onderling akkoord, daar het kan worden geïnterpreteerd als een bevestiging van de brieven van de vakorganisatie dat de arbeidsovereenkomst onmiddellijk werd beëindigd.

3. De gevorderde vergoedingen

De Regio betwist de verschuldigdheid van de door mevrouw K gevorderde vergoedingen enkel door te stellen dat haar vordering niet ontvankelijk is en dat de arbeidsovereenkomst in onderling akkoord werd beëindigd.

Zoals hoger vastgesteld, oordeelde de arbeidsrechtbank terecht dat de vordering van mevrouw ontvankelijk was en dat de arbeidsovereenkomst door de Regio onregelmatig werd beëindigd.

Opzeggingsvergoeding

Bij ontstentenis van akkoord tussen partijen dient de opzeggingsvergoeding met toepassing van artikel 82 § 3 en artikel 39 § 1 van de Arbeidsovereenkomstenwet bepaald te worden door de rechter.

De opzeggingstermijn moet bepaald worden met inachtneming van de op het tijdstip van de opzegging voor de bediende bestaande kans om een gelijkwaardige en passende betrekking te vinden, rekening houdend met de hiernavolgende criteria:

anciënniteit: 38 jaar
leeftijd: 5 jaar en 5 maanden
functie: directeur
loon: 67.401,35 EUR (niet betwist)

mede in acht genomen de gegevens eigen aan de zaak en de belangen van beide partijen.

(vgl. Cass. 17 september 1975, T.S.R. 1976, 14; Cass. 3 februari 1986, J.T.T. 1987, 58; Cass. 4 februari 1991, R.W. 1990-91, 1409; Cass. 9 mei 1994, Arr. Cass. 1994, 461; Cass. 2 december 2002, Soc. Kron. 2003, 166; Cass. 3 februari 2003, J.T.T. 2003, 262; Cass. 5 januari 2009, nr. S.08.0086.N)

Rekening houdend met deze criteria heeft mevrouw K recht op een opzeggingsvergoeding gelijk aan acht maanden loon en voordelen verworven krachtens de arbeidsovereenkomst voor een bedrag van 45.251,57 EUR, zoals terecht toegekend door de eerste rechter.

Feestdagenloon

De Regio betwist niet dat mevrouw K met toepassing van artikel 14 van het Uitvoeringsbesluit Feestdagenwet recht heeft op betaling van het loon voor twee feestdagen na het einde van de arbeidsovereenkomst en het overeenstemmend vakantiegeld einde dienst ten belope van de door de arbeidsrechtbank toegekende bedragen.

Pro rata eindejaarspremie

De Regio erkent dat mevrouw K recht heeft op betaling van een pro rata eindejaarspremie en het overeenstemmend vakantiegeld einde dienst ten belope van de door de arbeidsrechtbank toegekende bedragen.

Saldo vakantiegeld einde dienst

De Regio betwist niet dat mevrouw K recht heeft op betaling van het vakantiegeld einde dienst op de jaarlijkse premie ten belope van het door de arbeidsrechtbank toegekende bedrag.

Saldo loon april 2009

De Regio betwist niet dat mevrouw K recht heeft op betaling van een saldo loon voor de maand april 2009 ten belope van het door de arbeidsrechtbank toegekende bedrag.

B. Het incidenteel beroep

In haar beroepsconclusie, neergelegd ter griffie van het arbeidshof op 18 november 2011, vordert mevrouw K. weliswaar dat het vonnis van de arbeidsrechtbank zou worden bevestigd, doch in de conclusie zelf wordt de 'schadevergoeding wegens wijze van ontslag', provisioneel begroot op 1.000 EUR, hernomen in de gevorderde bedragen, wat beschouwd moet worden als een impliciet incidenteel beroep.

In de algemene betekenis van de term is er sprake van misbruik van recht wanneer een recht wordt uitgeoefend op een wijze die kennelijk de grenzen te buiten gaat van de normale uitoefening van dat recht door een voorzichtig en bezorgd persoon. (vgl. Cass. 10 september 1971, R.W. 1971-72, concl. Proc. Gen. W. Ganshof van der Meersch)

Opdat er sprake zou zijn van rechtsmisbruik bij ontslag, is vooreerst een fout vereist die onderscheiden is van het niet in acht nemen van de regels betreffende het beëindigen van de arbeidsovereenkomst. (vgl. Arbrb. Verviers 19 december 1973, J.T.T. 1974, 108)

Deze fout moet bestaan in de kennelijk onredelijke houding van de werkgever. (vgl. Cass. 12 december 2005, J.T.T. 2006, 155)

De bediende mag niet elke onredelijke of onbillijke uitoefening van de werkgever als rechtsmisbruik bestempelen, maar enkel de onbetamelijke uitoefening ervan, d.i. de uitoefening die zo verregaand onredelijk is dat een weldenkend mens in dezelfde situatie daartoe niet zou willen komen. (vgl. Arbh. Antwerpen 21 maart 1983, R.W. 1983-84, 299)

De onjuistheid van de door de werkgever voor het ontslag ingeroepen (dringende) reden impliceert niet dat het ontslag is aangetast door rechtsmisbruik. (vgl. Arbh. Brussel 21 juni 1993, J.T.T. 1994, 82; Arbh. Luik 7 december 1995, Soc. Kron. 1997, 140; Arbh. Bergen 15 juli 1999, J.T.T. 2000, 379)

Naast een fout onderscheiden van de miskennis van de ontslagregels, vereist het bestaan van rechtsmisbruik een bijzondere materiële schade, die onderscheiden is van die welke wordt veroorzaakt door het ontslag zelf. (vgl. Arbh. Brussel 8 januari 1991, R.S.R. 1991, 187)

De forfaitaire opzeggingsvergoeding die in geval van onrechtmatige beëindiging van de arbeidsovereenkomst verschuldigd is, vergoedt immers op zich alle schade die, zowel materieel als moreel, uit de beëindiging van de arbeidsovereenkomst voortvloeit. (vgl. Cass. 7 mei 2001, J.T.T. 2001, 410, noot C. Wantiez; Arbh. Antwerpen 15 september 1995, Soc. Kron. 1996, 36; Arbh. Antwerpen 2 september 1997, Limb. Rechtsl. 1997, 236)

Wanneer de bediende een vordering stelt tot betaling van een vergoeding wegens misbruik van ontslagrecht, dient hij het bewijs te leveren van het feit dat de werkgever zich bij het ontslag schuldig maakte aan rechtsmisbruik. (vgl. Arbh. Bergen 16 oktober 1997, J.T.T. 1998, 385; Arbh. Luik 20 december 1999, Soc. Kron. 2001, 547)

Het is bijgevolg aan de bediende om aan te tonen dat de werkgever een fout heeft begaan die onderscheiden is van het niet in acht nemen van de regels betreffende het beëindigen van de arbeidsovereenkomst, en die moet bestaan in de kennelijk onredelijke houding van de werkgever.

Vermits artikel 870 Ger.W. de bewijslast legt bij de partij die iets aanvoert, moet de werkgever het bewijs leveren van de argumenten die hij naar voor brengt.
(vgl. Arbh. Luik 20 oktober 1982, T.S.R. 1985, 140)

Overeenkomstig de gewone aansprakelijkheidsregeling moet de bediende ook het bewijs leveren van het bestaan en de omvang van de schade die hij beweert geleden te hebben en die onderscheiden is van die welke wordt gedekt door de opzeggingsvergoeding, en van het oorzakelijk verband tussen het rechtsmisbruik en die schade.

(vgl. Arbh. Brussel 29 juni 1982, T.S.R. 1982, 627)

In voorliggende betwisting levert mevrouw K niet het bewijs van een kennelijk onredelijke houding van de Regio bij haar ontslag.

Het enkele feit dat mevrouw K geen loon heeft ontvangen in mei, juni en juli 2009, verplicht was beroep te doen op het OCMW gedurende drie maanden, een leefloon heeft ontvangen en slechts vanaf november 2009 provisionele werkloosheidsuitkeringen heeft ontvangen, dit ten gevolge van nalatigheden van haar werkgever, maakt geen kennelijk onredelijke houding uit.

Bovendien levert mevrouw K... niet het bewijs van het bestaan en de omvang van de door haar geleden schade.

Het was dan ook terecht dat de arbeidsrechtbank dit onderdeel van haar vordering als ongegrond heeft afgewezen.

OM DEZE REDENEN

HET ARBEIDSHOF

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, zoals tot op heden gewijzigd, inzonderheid op artikel 24;

Rechtsprekend op tegenspraak en na erover beraadslaagd te hebben:

Verklaart het hoger beroep en het incidenteel beroep ontvankelijk doch ongegrond;

Bevestigt het bestreden vonnis in alle beschikkingen;

Verwijst de Regio in de kosten van het hoger beroep, aan de zijde van beide partijen vereffend op 2.750 EUR rechtsplegingsvergoeding arbeidshof.

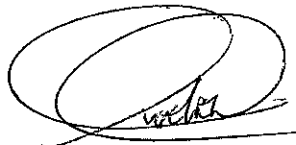
Aldus gewezen en ondertekend door de derde kamer van het Arbeidshof te Brussel, samengesteld uit:

Daniel RYCKX,
Christian LAURIERS,
Hugo ENGELEN,
bijgestaan door :
Kelly CUVELIER,

raadsheer,
raadsheer in sociale zaken, werkgever,
raadsheer in sociale zaken, werknemer-bediende,
griffier.

Daniel RYCKX

Kelly CUVELIER

Christian LAURIERS

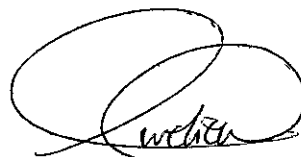
Hugo ENGELEN

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van vrijdag 30 maart 2012 door:

Daniel RYCKX, raadsheer,
bijgestaan door
Kelly CUVELIER, griffier.

Daniel RYCKX

Kelly CUVELIER

